

Диньо и Гошо весело завикаха слѣдъ него:

— Де-де-де... ха!

Подплашеното зайче сви уши и се скри бързо въ гората.

Диньо и Гошо дълго викаха слѣдъ него.

Ехото отъ гората ясно и весело имъ се обаждаше.

— Да накладемъ огънь! — рече Гошо.

— Хайде!

И двамата отидоха къмъ гората и почнаха да събиратъ сухи сжчки и паднали дървета. Тѣ ги трупяха на куп-

чинка, и послѣ ги прѣнесоха на полянката близо при кладенчето. Гошо извади отъ пазвата си огнило и прахънь, удари два-три пжти по кремъка и хвана огънь.

Скоро на полянката се вдигна тънъкъ димъ, порастна колкото върбитѣ, слѣдъ това лумна и запръщъ веселъ огънь.

Двѣтѣ дѣца заскачаха наоколо и завикаха.

Диньо извади свирката и подкара една кръшна пѣсень.

Магарето отъ трънитѣ се обърна, погледна ги и пакъ спокойно зачепка върхаритѣ.

Скоро пристигнаха други дѣца. Отдалече още тѣ почнаха другарски да се викатъ и гласоветѣ имъ звънливи, живи и бодри ечеха изъ гората.